

Sở Học

Sầu Rơi Trên Môi Gầy

Nàng thái những lát hành mỏng nhỏ nhuyễn nhanh thoăn thoắt, mắt vẫn không quên liếc nhìn nồi nước dùng sôi sùng sục trên bếp, mái tóc búi gọn sau gáy, vài sợi tóc lòa xòa trước trán, để lộ khuôn mặt xương gầy nhỏ để nhìn, với cặp mắt to dài tuy

đã đứng tuổi chừng 45. Nàng ngừng cắt, chùi tay vào tạp dề trước bụng, rồi với lấy cái muôi ném thử xem vừa ăn chưa.

Mỗi ngày tôi đều đến tiệm ăn của nàng để dùng cơm tối, đồ ăn rất hợp khẩu vị, vừa túi tiền nên khá đông khách, và cũng vì gần nơi tôi làm việc; còn buổi tối thì thưa khách hơn.

Nàng vẫn luôn tay làm hai ba việc một lúc, không để ý đến người khách đang để mắt tới nàng. Tiệm nhỏ chứa khoảng 15-20 khách, chỉ có hai chị em làm việc, nàng là đầu bếp chính và người em gái trẻ hơn khoảng 5 tuổi chạy bàn phía trước. Khoang bếp nấu đồ ăn không như những nơi khác khuất bên trong mà được để lộ ra cho khách thấy, như để khoe rằng bếp lúc nào cũng sạch và gọn mặc dù rất nhiều thứ linh kinh để đầy bàn bếp.

Tôi vừa thưởng thức những món ăn nóng hổi đem lên do cô nấu, vừa ngồi trong một góc khuất để có sự yên tĩnh đọc báo, và lâu lâu ngược mắt lên ngắm... nàng! Phải rồi, nàng giống người vợ đã quá cố của tôi lắm, đây là lý do chính làm tôi cứ như bị nàng thôi miên, nếu vợ tôi chưa mất, nếu tôi không làm đám tang cho vợ thì tôi có thể nghĩ rằng nàng đang đứng trước mặt tôi! Hai người sao có thể giống nhau như hai chị em song sinh vậy! nhưng cô chủ tiệm ở đây trang điểm khác hơn vợ tôi, lại có phần hơi bình dân lam lũ hơn, nhưng ngược lại lạnh lẽo và biết cách ăn nói chiều chuộng khách hàng...

Từ tiệm ăn về nhà, tôi vừa thả bộ vừa nghĩ đến những tháng ngày vợ chồng chúng tôi còn hạnh phúc sống bên nhau; chúng tôi chỉ có một mụn con, con trai đi học xa nên cả năm mới về nhà thăm tôi một lần, lúc nào tôi cũng cảm thấy như thiếu vắng người thân, căn nhà càng trở nên rộng vắng hơn nữa! Từ ngày vợ tôi bệnh và mất sớm, sự cô đơn nhớ nhung, yêu thương càng làm tôi cảm thấy như mình già đi, không còn hợp với cuộc sống của thế giới này nữa!

Nhờ có tiệm ăn Hạ Tím ra đời ngay góc đường gần sở tôi được vài tháng nay, làm tôi như có chút niềm tin bám víu vào cuộc đời này; nhất là khi nhìn nàng làm bếp, hình ảnh ấy cứ bám lấy tôi, có phải chăng nỗi nhớ thương vợ quá nhiều làm tôi nhìn phụ nữ cũng giống nàng cả!

Tôi nhớ khi quán ăn Việt này mới mở chừng một tuần lễ, tôi đã nghe các đồng nghiệp trong sở rủ nhau:

- Trưa nay chúng mình ghé quán Việt Hạ Tím ăn thử nhé, hạ giá 20% vì opening đó!
- Thấy họ quảng cáo có cơm tấm và cả bánh cuốn buổi trưa nữa, có vẻ hấp dẫn! Phiền Du đi với chúng tôi không? Đặc biệt hơn cả là không dùng bột ngọt mới hay chứ!

Tôi nhảy nhồm lên khi nghe các đồng nghiệp gọi đến tên mình, vì thường ngày tôi chỉ ăn trưa qua loa vời hai miếng sandwiches cho xong bữa, chả muốn bày vẽ thêm chi lôi thôi, tôi nói với các bạn:

- Các anh chị cứ đi đi, tôi không thích mỡ dầu nhiều, ăn hai lát bánh của tôi là no rồi...

Anh Phát đến bên tôi, vỗ vai:

- Không ăn nhiều thì cũng ngồi chơi với chúng tôi, ủng hộ cho người đồng hương mới mở cửa hàng gần sở mình...
- Đã thế... các ông biết không? Có hai chị em là chủ tiệm rất xinh đẹp nữa đấy!

Tôi ngần ngừ:

- Ok vậy, không ăn... sẽ theo các ông các bà đến đó ngồi lấy số đông!

Thế là cả một department của chúng tôi kéo đến chật cả cửa tiệm Hạ Tím, hai cô chủ quán mới thấy cả bọn chúng tôi gần 10 người kéo đến thì vui mừng ra mặt; thoạt tiên mới nhìn cô

chị tôi đã ngây người như tượng gỗ! cứ tưởng như người chết sống lại! không thể nào tin vào mắt mình! Đến nỗi anh Phát phải kéo áo tôi thăm thì:

- Sao... anh cứ ngây người như phỗng thế? Muốn gì cũng phải từ từ chứ...

Cô chủ tiệm mắc cỡ, nói qua loa chữa thẹn:

- Xin mời các anh các chị cứ xem menu rồi gọi, tiệm chúng em mới mở nên chắc chắn sẽ khoản đãi các anh chị...

Ai cũng gọi món ăn cả, chỉ có tôi là không ăn gì mà chỉ uống cầm chừng ly nước, một lát sau cô bếp chính xuất hiện với chiếc tạp dề còn mặc trên người, nhoen cười nói với tôi:

- Tại sao ông anh không kêu món gì cả ạ? Anh có allergy gì không? Hay ăn chay?

- Ồ không! Tôi chỉ là không thích ăn nhà hàng vì sợ mỡ thôi... xin lỗi cô, để hôm khác vậy!

- Tôi... sẽ làm cho anh một tô miến gà nhỏ, anh sẽ thấy không chút mỡ nào cả nhé...

Nói xong cô nhanh nhẹn vào bếp, để tôi chưng hửng không kịp trả lời, cả bàn lại náo loạn.

- Anh Phiên Du muốn chơi nổi làm cho người đẹp để ý hay sao!

- Anh Phiên Du... không ngờ lại tốt phước nhất bọn!

Tôi chống chế:

- Các anh chị biết tính tôi rồi mà, không thích ăn ngoài, chỉ thích ăn đạm bạc cho bớt mỡ đường thôi ấy mà, lớn tuổi rồi nên phải cẩn thận trong việc ăn uống thôi, tôi xin lỗi nhé...

Thoáng vài phút, cô chị đã sai cô em gái đem đến cho tôi một tô miến gà thơm lừng mùi ngò và tiêu, làm tôi chảy nước miếng, cô em đặt xuống trước mặt tôi:

- Chị em nói đã cho đầy đủ gia vị rồi. Ông chỉ cần dùng thôi ạ!

- Cám ơn cô rất nhiều, và xin chuyên lời cám ơn cả cô... đang làm bếp luôn!

Nhờ bát miến gà ấy, tôi “mê” luôn cái mùi vị đồ ăn của nàng làm, nhớ đến nụ cười, gương mặt có những đường nét không khác gì vợ quá cố của tôi...nhất là khi nàng cúi đầu xuống

nhìn một vật gì, thì những đường nét cặp mắt, sống mũi, chiếc miệng khi đứng nhìn ngược lại không khác gì với vợ tôi....

Tôi có cảm tưởng như ông Trời đang cho vợ tôi nhập vào người phụ nữ nào đó để đem lại cuộc sống mới, hy vọng cho tôi; nên ngày nào tôi cũng phải ghé qua, liếc nhìn vào bên trong bếp, rồi không đói cũng phải giả vờ mua, để được ngắm nhìn lại hình bóng xa xưa của vợ tôi!

Lạ một điều, cô em gái lại chỉ hao hao giống chị thôi, chứ không hề giống nhiều như với vợ tôi! Chắc một người giống cha và một giống mẹ!

Từ ngày có tiệm Hạ Tím, tôi đi làm sớm hơn thường lệ, để được đứng chân trước quán; tưởng chưa ai đến quán vào 7:00 giờ sáng, nên tôi đưa mắt tò mò nhìn vào bên trong tiệm, bỗng tiếng nói nhẹ nhàng trẻ trung sau lưng cất lên:

- Thưa ông... Ông muốn tìm ai ạ?

Quay lại, tôi thấy cô em gái chủ tiệm, vội cười chữa thẹn:

- Xin lỗi cô, tôi... tôi... vì đi sớm đến sớm nên tiện đường ghé ngang qua đây xem giờ mở cửa của tiệm là mấy giờ!

- Vậy nêu tiện xin mời ông cứ vào ngồi uống café ạ!

Không hiểu sao, tôi cảm thấy như mình có quan hệ đặc biệt với tiệm nên nhận lời không nao núng:

- Vâng! nếu không làm phiền cô, tôi xin được vào dùng một ly café!

Cô em vừa mở cửa, vừa hỏi chuyện tôi:

- Ông ở gần đây hay sao? Ông đi làm sớm thế?

Trong lòng tôi muốn làm quen cô em để hỏi thăm về cô chị:

- Tiệm đề là 11:00 mới mở cửa, sao cô cũng đến sớm thế? Chỉ một mình thôi sao? Chị cô không đi chung à?

- Em đến trước để chuẩn bị vài thứ trước, chị Hạ Tím sẽ đến sau.

- Hạ Tím! Tên thật là... Hạ Tím sao? Vậy còn cô? Hạ...

- Em là Hoàng Vĩnh Hạ Trắng... Bố mẹ em đặt tên con lót chữ Hạ vì ông là Hoàng Vĩnh Hạ.

- Tên nghe như chỉ có trong truyện, thật thơ mộng và lãng mạn! Vậy các cô cũng ở cùng với gia đình chứ?

- Dạ không, bố em ở bên Mỹ vì đã có một gia đình khác khi mẹ qua đời... Hai chị em ở Montreal nên sinh sống bằng cách mở nhà hàng và lấy tên của chị ấy!
 - Ông... Hãy dùng café đi kẻo nguội hết rồi!
 - Cho tôi trả tiền ly café này nhé, tôi phải đi về sở thôi...
 - Dạ... không sao đâu ạ... em mời...ông!
 - Sao cô lại khách sáo với tôi thế, nếu coi tôi như người nhà, mời tôi tách café thì hãy xưng hô cho thân thiện hơn một chút chứ!
 -
 - Hãy coi tôi như... ông anh lớn đi! Cám ơn cô rất nhiều đã tiếp chuyện với... anh, bây giờ anh về sở để làm việc, có gì thì buổi trưa tụi anh sẽ ghé qua quán dùng cơm!
 - Vâng, chào anh... chúc anh một ngày thật đẹp...
- Tôi bước đi vẫn cảm thấy có cặp mắt nuôi tiếc dõi theo, trong lòng thấy một chút gì đó phấn khởi, hạnh phúc vì đã lâu lắm rồi, cả ba năm nay... từ ngày vợ qua đời, tôi cứ ví mình như một ông cụ, cảm giác như sống nốt quãng đời cần sống để chờ ngày đoàn tụ với cố nhân!
- Buổi trưa giờ cơm, chẳng đợi các bạn cùng nhóm rù, tôi đã nhanh nhẹn đứng lên khoác áo ngoài, chộp bước đi, một đồng nghiệp chọc quê sau lưng tôi:
- Có người nhớ món miến gà rồi kia, quên cả anh em...
 - Tôi... tưởng các anh không muốn ăn tiệm Hạ Tím nên định đến đó một mình, còn nếu cả phòng cùng đi thì... càng vui!
 - Hay là có người chỉ muốn đi một mình vì có ý riêng?
 - Hahaha... Không đâu, chúng ta cùng đi nhé!

Sáng nào tôi cũng giả vờ tìm đủ lý do để được đi ngang qua quán Hạ Tím, định bụng sẽ phải làm quen cô chị một lần, nhưng chúng tôi không hề có duyên gặp nhau, mà tôi chỉ được tiếp chuyện với cô em Hạ Trắng; tình bạn, tình người anh đối với cô em gái mỗi ngày một tăng dần lên, chúng tôi cùng nhâm nhi ly café, ngắm nhìn người qua kẻ lại, nói chuyện thời sự, giá cả những món hàng đã tăng vọt một cách vô có! Dần dần trở thành một thói quen, chúng tôi phải gặp nhau trước khi bắt tay làm việc cho một ngày mới! Hạ Trắng đã hiểu được

khẩu vị của tôi, nên sáng nào cũng sửa soạn sẵn một tách café với 2 sữa, 1 đường, nóng bốc khói! Thịnh thoảng tôi còn được mời ăn sáng rất thịnh soạn, một đĩa trứng non, bacon, 2 lát bánh mì nâu; sáng nay, nằng đón tôi trước cửa tiệm, nụ cười rạng rỡ, ánh mắt vui tươi như con sáo, tôi vừa thưởng thức món điểm tâm, vừa kể:

- Không hiểu sao tối hôm qua anh thật khó ngủ, trần trọc cả đêm không sao chợp mắt được, đến khi ngủ được thì trời đã gần sáng, và giấc ngủ đầy mộng mị!
- Anh... mộng thấy gì? Có... gì đáng sợ không?
- Không nhớ được chính xác là gì nhưng thấy đại loại toàn là sự chết chóc đau buồn của ngày xưa!
- Anh biết không, làm em nhớ đến cái chết không gì đau đớn hơn của anh rề em...
- Chồng của Hạ Tím à?
- Vâng! Sao anh biết?
- Anh đoán thế thôi! Lúc nào cũng thấy cô ấy thật bận rộn, hình như giả bận rộn để khỏi bị ngồi không suy nghĩ đến những chuyện đau lòng của quá khứ!
- Anh nói rất đúng, chị ấy đã phải mất bao nhiêu thời gian mới quên và bây giờ không còn muốn “quen” ai khác nữa!
- Chắc nhiều người “theo” cô ấy lắm!
- Dĩ nhiên rồi! Nhưng... Trái tim đã khép lại! Chị em nói...
- Nói sao?
- ... Ừm... nói... Thôi không có gì cả!

Sự áp úng của Hạ Trắng làm tim tôi nhói buốt, như gáo nước lạnh bỗng tạt mạnh vào mặt, tỉnh hẳn!! tôi đã ráng làm thân với cô em để được giới thiệu đến cô chị, bây giờ con đường ấy dường như đã đóng lại, tôi có nên tiếp tục đi ngang qua tiệm mỗi sáng để được hy vọng nữa không?... Hay thôi, sợ bị hiểu lầm và cũng sợ người ta tưởng mình đang muốn bắt cá hai tay? Hạ Trắng thật ngây thơ, dễ thương, không biết cô ta có nghi kỵ gì tôi không, nằng đối với tôi thật hết lòng, ánh mắt nhìn tôi đầy tin tưởng, chân tình, không biết nằng đang nghĩ gì về tôi; có bao giờ có tình bạn hay tình anh em thật sự giữa trai và gái?? Thật đáng tiếc, tôi lại không hề để ý gì đến nằng mà

chỉ muốn lợi dụng nàng để tiến đến với chị gái của nàng mà thôi!

Lòng tôi bỗng thấy chán nản, thất vọng, tôi bật dậy kiêu từ:

- Anh về lại sở làm việc đây... mình sẽ gặp nhau khi khác nhé!
- Vâng ạ! Hẹn anh sáng mai...
- Sáng mai... Sáng mai... Chắc anh sẽ bận họp!
- Vậy sao? Vậy thì sáng mốt!
- Sáng mốt... Cô đừng chờ anh, lỡ anh bận gì thì sao...
- Ủa sao... bỗng dưng thấy anh là lạ thế nào ấy! Anh có sao không?
- Thôi anh về đây...

Tôi đã đứng lên và đi như chạy, bỏ lại một mình Hạ Trắng ngẩn ngơ nhú mày trước cửa tiệm!

Lời nói của Hạ Trắng như cục đá lạnh đập vào tim, làm tôi trở nên băng giá, không còn muốn gặp người con gái với tên Hạ Tím ấy nữa; mỗi sáng đi làm tôi cũng cố gắng không đi ngang qua cửa tiệm để đừng “bị” Hạ Trắng mời uống cafe, tôi tự trách mình đã tìm đến cái gông mang vào cổ, rước phiền phức vào thân! Tôi trở lại cách sống khép kín của ngày xưa, mang sandwiches đi ăn trưa và lén lén nghe những mẩu đối thoại của các đồng nghiệp về cô chủ Hạ Tím :

- Nụ cười của cô ấy sao hiếm khi thấy trên môi, lâu lắm, có gì vui lắm mới thấy cô ta nhếch mép...
- Hôm nọ tôi đến hơi sớm nên thấy cô ta mới gội đầu xong, mái tóc dài mượt rất đẹp, thế mà lúc nào cũng phải vắn lên cái búi sau lưng vì bận nấu nướng tối mất tối mũi, cũng tội nghiệp!
- Chả lẽ cô ta không có... người yêu sao?
- Chắc nhiều người theo lắm, nhưng không hợp đây!

Tôi thình lạng ngồi nghe, trong số những người theo đuổi thầm cô ấy, cũng có tôi trên list! Tưởng tượng ánh mắt buồn vùi vùi của nàng làm tôi thật xao xuyên!

Đi làm về trễ vì họp hành vào buổi chiều sau giờ làm việc, mặt trời đã xuống từ lúc nào, ánh trăng đang lấp ló sau những cây lá phong, bụng đói, tôi đi vội ra khỏi sở, đến khúc quanh quẹo mặt dẫn đến metro, bất chợt tôi thấy bóng người thon nhỏ của

phụ nữ lúp xúp chạy, tay xách bao nhiêu là giỏ nặng đồ đi chợ, chiếc túi xách quá tải bỗng đứt quai, rơi ùm xuống đất và từ trong ấy lăn ra nào chanh, nào ớt, hành... cô ta vội vàng nhặt, chạy theo chụp lại mấy quả chanh đang lăn long lóc... ngay dưới chân tôi, mái tóc xỗ tung, che cả khuôn mặt.

Tôi cúi xuống giúp cô ta nhặt trái chanh gần mình nhất, cả hai bàn tay chúng tôi bất ngờ cùng nắm lấy trái chanh một lúc, bàn tay tôi đặt lên tay cô ta, cả hai cùng ngược nhìn lên nhau:

- Xin lỗi... ông...

Cô ta rút tay ra khỏi bàn tay tôi đang nắm chặt, nhưng không hiểu sao tôi nhất định nắm cứng ngắc, không chịu buông ra! Cặp mắt tôi vẫn không rời khỏi khuôn mặt nửa sợ hãi nửa nghi vấn của nàng; dưới ánh trắng mờ ảo lấp lánh, khuôn mặt nàng không khác gì người vợ quá cố của tôi hiện ra! Bỗng nhiên bao nhiêu cảm xúc dâng trào, tôi lấp bắp:

- Em ... Quỳnh Ngân! Em... đừng bỏ anh đi nhe...

- Buông tôi ra!

- Anh rất nhớ em! Đừng bỏ anh mà!

Nàng giật mạnh cánh tay ra khỏi tôi, bỏ chạy, như đã gặp phải thằng điên ngoài đầu đường, tôi cố gắng chạy theo gọi:

- Quỳnh Ngân! Quỳnh Ngân! Ô không phải... không phải... Cô ơi, cô ơi... đồ của cô đây, tôi xin lỗi, hãy lấy lại giỏ của cô đi...

Nàng đứng lại, ngoái nhìn lại phía sau lưng, bán tín bán nghi không biết tôi đã trở lại bình thường chưa hay vẫn còn trong trạng thái điên rồ, nàng nhìn tôi một lúc, hình như đã nhận ra người khách hàng quen, nàng đứng lại chờ tôi tiến tới gần;

- Anh... Anh là người thường đến tiệm tôi ăn cơm phải không?

- Thì ra là cô... Hạ Tím!

- Vâng... là tôi... Anh...

- Xin lỗi cô, tôi đã làm cô sợ... tôi làm cô với một người... Không ngờ trên đời này lại có người giống người đến mức đó! Tôi cứ như người đang mơ...

- Thật không? Chắc tôi giống một người bạn... gái xưa của anh? Hay một người... tình xưa?

Tôi nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Người vợ quá cố của tôi!

- Xin lỗi... thành thật xin lỗi...
- Không đâu, cô không có lỗi gì cả, mỗi lần nhìn cô, tôi lại nhớ đến người ấy! Chúng tôi đã có những năm tháng ngọt bùi hạnh phúc bên nhau, giờ nàng đã ra người thiên cổ! À sao cô đi đâu mà tối thế?
- Em... mới đi chợ về, sửa soạn hàng cho cửa tiệm ngày mai!
- Đi chợ tối thế này sao?
- Vâng! Ban ngày bận rộn, chỉ còn ban chiều tối mới có thì giờ thôi...
- Em xách nặng quá, có cần tôi... cho quá giang vài khúc đường không? Xe tôi đậu không xa metro này đâu, trời tối quá rồi, đi một mình với chùng này giỏ xách sẽ không tiện. Gặp thẳng điên nào, giống tôi lúc nãy thì khổ!

Cả hai chúng tôi cùng phá lên cười, và lần đầu tiên tôi mới thấy nàng cười thật tươi và đặc biệt ở khóe miệng có một đồng điệu rất duyên mà vợ tôi không có!

Thấy tôi cứ ngẩn nhìn mãi khuôn mặt nàng, nàng mắc cỡ đưa tay vuốt những lọn tóc lòa xòa, khuôn mặt ửng hồng:

- Bộ... Mặt em có dính gì hay sao?
- Ô không! Không đâu... anh... xin lỗi...

Trái tim như loạn nhịp, tôi trở thành cậu bé ở tuổi 20, vụng về, sung sướng; khuôn mặt của vợ tôi hồi còn trẻ hiện ra trong đầu, ăn khớp với khuôn mặt đang ở trước mặt tôi, tất cả như ảo như thực, như đang sống trong cõi vô hình nào đó.

Trên xe chở nàng về nhà, tôi cứ phải ngó chùng sợ nàng sẽ biến đi mất, sẽ bay theo người vợ quá cố của tôi, khó khăn lắm tôi mới tìm được nàng, bỗng tiếng nàng hét lên:

- Sai rồi! không phải bên đó đâu anh! hãy quẹo vào đường này đây, bên phải mới là đường 2 chiều, bên đó chỉ một chiều thôi!

Nhưng đã quá trễ, xe tôi chạy ngược chiều và bị một xe khác đâm ngay vào hông bên người lái! Tiếng va chạm mạnh, trong tiềm thức, tôi còn cố kêu gào, nhào người sang ghế bên cạnh ôm phủ bảo vệ cho Hạ Tím:

- Hãy chờ anh về nhé, chờ anh...

Tôi không thấy gì nữa, cả người nhẹ hẫng, chỉ nghe tiếng vọng xa vời của Hạ Tím:

- Anh à! Hãy mở mắt ra nhe, anh không thể nào bỏ đi như thế được đâu, anh chưa nghe em nói gì hết mà! Em còn một điều phải nói!

Khi mở mắt ra, tôi thấy chân trái mình bị băng bó ở bắp chân, nghe bác sĩ nói tôi chỉ bị gãy chân, vài tuần nữa sẽ khỏi; may mắn là lúc ấy đầu đập vào volant chỉ bị sưng một cục nơi trán thôi, não không bị tổn thương, nghỉ ngơi, ăn uống sẽ khỏe lại, còn người ngồi ở ghế bên cạnh tôi thì không sao cả!

Nằm một lúc tôi thấy thấp thoáng ngoài cửa bóng người con gái đang tìm phòng, bước vào với giỏ đồ ăn, Hạ Trắng nửa lo lắng, nửa dỗi hờn trách móc :

- Sao anh lại không cẩn thận vậy? Anh có sao không? Có đỡ hơn không? Em nghe chị Hạ Tím kể lại, thật sợ quá!
- Anh không sao! Chị Hạ Tím đâu? Chị ấy khỏe chứ?
- Chị may quá không sao cả, chỉ hết hồn một phen! Chị làm miến gà kêu em đem vào cho anh đây!
- Sao... Chị ấy không vào?
- Chị... bận cửa tiệm, khi nào em về thì chị ấy sẽ vào thăm anh!
- Cảm ơn em!
- Để em sẽ lấy ra tô cho anh ăn nhe...

Nàng vội vàng lấy miến gà còn nóng hổi trong nồi đổ ra tô cho tôi, mùi miến gà thơm nồng như ngày đầu tiên gặp gỡ Hạ Tím, làm tôi nhớ mong mùi vị ấy vô cùng!

Hạ Trắng ngồi nhìn tôi ăn vẻ hài lòng, vì tôi đã ăn hết, còn dặn thêm:

- Ngon quá! Em nhớ nói cảm ơn đến chị Hạ Tím cho anh nhé, nhắc chị ấy khi rảnh tay, hãy... nghỉ ngơi...

Hạ Trắng nhìn tôi hóm hỉnh:

- Chứ không phải vào thăm anh hay sao?
- Em... Em... Không phiền điều gì chứ?
- Tại sao? ... anh nói gì em không hiểu!
- Anh chỉ sợ ... đã gây hiểu lầm cho em!
- Hiểu lầm điều gì? ...
- Em không nghĩ anh... bắt cá hai tay?
- Anh quá nhiều tưởng tượng rồi!

- Anh thực sự rất quý mến em và xem em như người em gái thôi, người anh muốn quen chính là... Là chị của em!
 - Hahaha... Bây giờ anh mới khai thật! Như vậy hai anh chị đã có ý với nhau ngay từ đầu thế mà tình trong như đã mặt ngoài còn e! Chị của em không thấy anh đến tiệm ăn thì cứ hay nhắc, nhờ em làm trung gian, tìm hiểu những ý thích của anh, hai người cứ quay em như con rối, em thì cứ sợ anh hiểu lầm lòng tốt của em, nên lại không dám đi quá đà....
 - À thì ra thế! Còn anh thì cứ sợ mình làm tổn hại lòng tự ái của em... Nên đã không dám đến tiệm ăn nữa! Như vậy em là cô em gái quá tuyệt vời! Anh chị phải nợ em đó!
 - Thôi vậy anh em mình đã hiểu nhau rồi, em về trông tiệm cho chị Hạ Tím có thì giờ vào thăm anh...
- Hạ Trắng đứng lên thu dọn nôi bát đĩa, vui vẻ chào tôi ra về, còn dặn thêm:
- Anh nhớ ngủ nhiều, nghỉ ngơi, đừng suy nghĩ gì nhiều nhe; bye anh.

Thấy Hạ Trắng mở lòng nói ra sự thật, lòng tôi thật thư thái không còn vướng bận gì nữa, như thế Hạ Tím cũng đã từng quan sát ngầm tôi; nhớ lại những ngày đầu tôi đến tiệm mua đồ ăn, nàng đã làm xong, đưa cho tôi để tính tiền, thế mà tôi cứ như người trong mơ, nhìn sững nàng đến nỗi chiếc bóp rơi cả xuống đất, lúc ấy nàng đã phì cười và chắc đã bắt đầu để ý tôi từ lúc ấy!

Lôi trong bóp ra hình của vợ tôi khi còn sống, nàng và Hạ Tím y như chị em song sinh, thật lạ quá! Trên đời này có thể như thế được không? Chỉ khác là chiếc đồng điệu ngay khoe miệng của Hạ Tím là khác với vợ tôi mà thôi!

Không biết đây có phải là tình yêu thật sự tôi dành cho Hạ Tím? Hay chỉ là vì tôi hãy còn yêu vợ mà tình yêu này mới nhanh chóng chuyển đến cho Hạ Tím?

Cả một ngày tôi nằm trên giường ngóng trông, Hạ Tím chắc bận bịu với tiệm ăn nên đã không đến được, tôi cố chống lại cơn buồn ngủ để đợi nàng đến, nhưng mãi không thể nào chờ đợi được nữa, tôi đã thiếp đi một lúc; khi mở mắt ra trời bên ngoài đã tối đen, trong góc phòng, chiếc đèn vàng mờ mờ,

dáng vợ tôi ngồi đọc sách, nàng chăm chú đọc không thấy tôi đã thức tỉnh và đang nhìn ngắm nàng, mái tóc nàng không để ngắn uốn quăn nữa, mà là mái tóc đen dài ngang lưng xõa ra, trông thật đẹp và liêu trai, chiếc mũi thanh nhỏ cùng làn môi đỏ như đang mỉm cười, thật duyên dáng; nàng không đeo kiếng đọc sách, cũng không mặc áo nhiều hoa như xưa, mà chỉ là một màu tuyền nhã nhặn, nàng ngồi cuộn tròn trong chiếc ghế bành yên lặng, như một bức tranh tuyệt đẹp, tôi không muốn làm phá vỡ sự yên tĩnh ấy, cho đến khi nàng bất chợt ngược mắt lên nhìn về phía tôi, thấy tôi đã thức dậy, nàng bên lén hỏi thăm:

- Anh ngủ ngon chứ?
- Em đến hồi nào? Sao không đánh thức anh dậy?
- Thấy anh ngủ ngon quá, em không dám!
- Lúc anh thức dậy, sao không gọi em, em chúi mũi đọc sách, nên quên không nhìn sang anh!
- Em say sưa đọc, anh lại thích ngắm nhìn em nên đã không gây tiếng động!

Nàng rót nước cam cho tôi :

- Anh uống chút juice nhé!
- Anh... Muốn hỏi em một điều, không biết có quá đường đột không?
- Anh hãy nói đi!
- Tại sao anh nghe Hạ Trắng nói rằng... trái tim em đã khép lại khi người chồng em đã qua đời, vậy tại sao em lại... chấp nhận anh? Cũng chưa hiểu được tính nết anh bao nhiêu!

Đôi mắt nàng mở to nhìn tôi ngạc nhiên dường như câu hỏi đã đánh trúng điểm yếu của nàng vậy:

- Anh biết không! Từ khi chồng em qua đời vì xe cộ, em đã bỏ không lái xe nữa, và sẽ định ở như vậy không tái giá nữa...
- Vậy vì sao em lại... chấp nhận anh?
- Vì... Anh có nhiều điểm trong cách cư xử giống anh ấy ghê lắm!... Lần đầu tiên anh xuất hiện ở tiệm ăn đã làm Hạ Trắng tưởng là anh rể... Đang đứng trước mặt cô ta...